

Material porównawczy

do ustawy z dnia 8 października 2008 r.

o zmianie ustawy – Prawo celne oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy

(druk nr 266)

USTAWA z dnia 19 marca 2004 r. – PRAWO CELNE (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703)

[Art. 12.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych może ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w drodze obwieszczenia, wyjaśnienia do Taryfy celnej, obejmujące, w szczególności, noty wyjaśniające do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów (HS), noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej oraz opinie klasyfikacyjne przyjęte przez Radę Współpracy Celnej.]

<Art. 12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wyjaśnienia do Taryfy celnej, obejmujące w szczególności noty wyjaśniające do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów (HS) oraz opinie klasyfikacyjne i decyzje Komitetu Systemu Zharmonizowanego.>

Art. 13.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, procedury przyjmowania i przekazywania wniosków o zaliczenie towarów na poczet kontyngentu taryfowego, tryb przekazywania informacji w zakresie rejestrowania i sprawowania kontroli importu specyficznych towarów objętych procedurą nadzoru importu, mając na uwadze sprawną realizację przepisów prawa celnego oraz uproszczenie w dokonywaniu formalności przed organami celnymi.

<Art. 13a.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb postępowania w trakcie dokonywania przemieszczania towarów na terytorium kraju w ramach uprzywilejowanego traktowania taryfowego towarów ze względu na ich końcowe przeznaczenie, o którym mowa w art. 296 ust. 4 Rozporządzenia Wykonawczego, mając na względzie specyfikę działań i czynności podejmowanych przez organy celne w celu zapewnienia prawidłowego obrotu towarami, a także gospodarcze potrzeby przedsiębiorców.>

[Art. 14.

Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez otwarte dla danego ruchu przejścia graniczne.]

<Art. 14.

Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez przejścia graniczne otwarte dla danego ruchu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.>

Art. 21.

[Organ celny odmawia przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy w formie pisemnej, jeżeli:]

<Organ celny odmawia, w formie pisemnej lub elektronicznej, przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy, jeżeli:>

- 1) zgłoszenie nie odpowiada wymogom formalnym, o których mowa w art. 62 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
- 2) nie są spełnione warunki do objęcia towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadania przeznaczenia celnego;
- 3) objęcie towaru wnioskowaną procedurą celną lub nadanie przeznaczenia celnego nie może nastąpić z powodu obowiązujących zakazów lub ograniczeń.

<Art. 21a.

- 1. W przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego na wniosek zgłaszającego, organ celny wskazuje przyczyny unieważnienia, w formie pisemnej lub elektronicznej.**
- 2. W przypadkach innych niż określony w ust. 1, organ celny rozstrzyga w sprawie unieważnienia zgłoszenia celnego w drodze decyzji.>**

[Art. 23.

- 1. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub należności wywozowych.*
- 2. Jeżeli organ celny stwierdzi, że zgłaszający w zgłoszeniu celnym zadeklarował nieprawidłowe dane, mogące mieć wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurę celną, wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.*
- 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, organ celny nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania. Za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę przyjęcia zgłoszenia celnego.*
- 4. Po zwolnieniu towaru organ celny może, z urzędu lub na wniosek, wydać postanowienie, w którym zmienia nieprawidłowe dane zawarte w zgłoszeniu celnym, inne niż określone w ust. 2. Na postanowienie w sprawie zmiany służy zażalenie.]*

<Art. 23.

- 1. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub wywozowych.**

2. W przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 1 Rozporządzenia Wykonawczego, organ celny wzywa do złożenia zabezpieczenia, wydając w tej sprawie postanowienie.
3. Jeżeli przed zwolnieniem towaru organ celny stwierdzi, że zgłaszający w zgłoszeniu celnym podał nieprawidłowe dane, mające lub mogące mieć wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurę celną, wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, organ celny nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania. Za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę przyjęcia zgłoszenia celnego.
5. Po zwolnieniu towaru organ celny może, z urzędu lub na wniosek, wydać postanowienie w sprawie zmiany danych zawartych w zgłoszeniu celnym, innych niż określone w ust. 3. Na postanowienie w sprawie zmiany danych służy zażalenie.>

Art. 27.

[1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumenty, które należy do niego dołączyć, oraz tryb rozpatrzenia wniosku, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.]

- <1. **Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumenty, które należy do niego dołączyć, oraz tryb rozpatrzenia wniosku, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.>**
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, ustanawia i znosi wolne obszary celne i składy wolnocłowe, określa ich obszar i wyznacza osobę zarządzającego, mając na uwadze spełnienie wymogów, o których mowa w art. 26.

Art. 30.

1. Jeżeli zgodnie z przepisami Wspólnotowego Kodeksu Celnego organ celny jest obowiązany podjąć działania zmierzające do uregulowania sytuacji towaru, może dokonać jego zajęcia.
2. Zajęcie towaru może być dokonane bez względu na prawa osób trzecich i z pierwszeństwem przed wszystkimi obciążeniami i przywilejami.
3. Zajęcie towaru następuje w drodze postanowienia, które może być w każdym czasie uchylone lub zmienione.
4. Na postanowienie w sprawie zajęcia towaru przysługuje zażalenie.
- <5. **W sprawach o zajęcie towaru, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczące zajęcia ruchomości.>**

[Art. 31.

1. *Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania, rozpowszechniania lub obrotu towarami albo uzależniają ich posiadanie, obrót lub rozpowszechnianie od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny, w celu uregulowania sytuacji towaru, może:*
 - 1) *cofnąć towar poza obszar celny Wspólnoty lub na ten obszar,*
 - 2) *sprzedać towar osobie, która zobowiąże się do dokonania jego powrotnego wywozu albo która zapewnia spełnienie tych wymogów w terminie wyznaczonym przez organ celny, jeżeli cofnięcie towaru nie jest możliwe,*
 - 3) *dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona,*
 - 4) *wystąpić o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli dokonanie zniszczenia towaru jest nieuzasadnione*

- chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.
2. *O przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, na wniosek organu celnego, orzeka sąd, stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciężar obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru i do orzeczenia tego przepadku.*
3. *Przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują przepadek towaru.*
4. *Koszty cofnięcia towaru, sprzedaży, zniszczenia lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciężar obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajduje się towar.]*

<Art. 31.

1. **Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania towarów, ich rozpowszechniania lub obrotu nimi albo uzależniają ich posiadanie, rozpowszechnianie lub obrót nimi od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny w celu uregulowania sytuacji towaru może:**
 - 1) **cofnąć towar poza obszar celny Wspólnoty lub nie zezwolić na opuszczenie tego obszaru,**
 - 2) **zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa**
– **chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.**
2. **O przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa orzeka, na wniosek organu celnego, sąd, stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciężar obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru i do orzeczenia tego przepadku.**
3. **Przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują przepadek towaru.**
4. **Wyroby tytoniowe oraz produkty lecznicze, których przepadek orzeczono, podlegają zniszczeniu.**

5. **Napoje alkoholowe oraz kosmetyki, których przepadek orzeczono, podlegają zniszczeniu w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych towarów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub towary te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu określonym w przepisach odrębnych.**
6. **Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.>**

Art. 32.

[1. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń, organ celny może:

- 1) sprzedać towar,*
- 2) dokonać zniszczenia towaru, jeżeli sprzedaż towaru nie jest możliwa, jest znacznie utrudniona lub nieuzasadniona,*
- 3) wystąpić o orzeczenie przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli dokonanie zniszczenia towaru jest nieuzasadnione*

- chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.]

<1. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń organ celny może zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.>

[2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, cena sprzedaży powinna uwzględniać ustaloną przez organ celny kwotę należności przywózowych ciężących na towarze.]

[3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepis art. 31 ust. 2.

4. Koszty sprzedaży towaru, zniszczenia lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajduje się towar.]

<3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepis art. 31 ust. 2.

4. Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.>

Art. 33.

[1. Sprzedaż towaru następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.]

<1. Sprzedaż towaru, o której mowa w art. 867a ust. 2 Rozporządzenia Wykonawczego, następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów ustawy.>

2. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.) dotyczące zobowiązanego stosuje się do osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego, lub każdej innej osoby, w której posiadaniu znajduje się towar.
3. W przypadku gdy zobowiązany jest nieznaną, w dokumentach stosowanych przy sprzedaży wskazuje się ten fakt.
- [4. Środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży towaru przeznaczone są na finansowanie wydatków i należności, w następującej kolejności:
 - 1) koszty sprzedaży;
 - 2) koszty przewozu, przeladunku i przechowywania - poniesione przez Skarb Państwa;
 - 3) kwotę należności przywozowych lub wywozowych;
 - 4) kwoty należności obciążające towar na podstawie przepisów odrębnych.*
5. Nadwyżkę ze sprzedaży towaru niestanowiącego własności Skarbu Państwa, pozostałą po pokryciu wydatków i kwot należności, o których mowa w ust. 4, zwraca się osobie uprawnionej, jeżeli jest znana. Nadwyżka przechodzi na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po jej odbiór w terminie 12 miesięcy od dnia jej zawiadomienia lub od dnia, kiedy stwierdzono brak możliwości doręczenia zawiadomienia.]
6. Jeżeli sprzedaż towaru jest dokonywana pod warunkiem nadania określonego przeznaczenia celnego, obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego związane z tym przeznaczeniem powstają z chwilą wydania towarów nabywcy.

[Art. 34.

Nieodpłatne przekazanie towarów, o którym mowa w przepisach wskazanych w art. 33 ust. 1, jest możliwe pod warunkiem, że podmiot, na rzecz którego to przekazanie jest realizowane, wystąpi o nadanie towarowi przeznaczenia celnego określonego przez organ celny w terminie wyznaczonym przez ten organ. Przepis art. 33 ust. 6 stosuje się odpowiednio.]

Art. 35.

1. W depozycie urzędu celnego przechowuje się czasowo:
 - 1) towary niewspólnotowe przed uzyskaniem przez nie przeznaczenia celnego bądź towary wspólnotowe niedopuszczone do wywozu, jeżeli cofnięcie towarów odpowiednio poza obszar celny Wspólnoty lub na ten obszar albo ich złożenie w magazynie czasowego składowania jest niemożliwe lub utrudnione;
 - [2) towary zajęte w celu zabezpieczenia należności przywozowych lub należności wywozowych;]*
 - <2) towary zajęte w celu uregulowania ich sytuacji;>**
 - 3) inne towary, w przypadkach przewidzianych w przepisach odrębnych.
2. Towary przyjęte do przechowania w depozycie mogą być przekazane przez organ celny innej osobie do przechowania pod dozorem celnym.
3. Przechowaniu w depozycie nie podlegają towary niebezpieczne, szkodliwe dla zdrowia lub środowiska naturalnego oraz łatwo psujące się.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) warunki przyjmowania towarów do depozytu i wydawania towarów z depozytu,

- 2) przypadki, w których organ celny odmówi przyjęcia towarów do depozytu,
 - 3) terminy przechowywania towarów w depozycie
- mając na uwadze, w szczególności, rodzaj towarów oraz uproszczenie formalności w przyjmowaniu towarów do depozytu.

[Art. 39.

Zwolnione od należności przywozowych są paliwa, o których mowa w art. 112 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, w ilości nieprzekraczającej:

- 1) 600 litrów, w przypadku paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku handlowego pojazdu samochodowego służącego do odpłatnego lub nieodpłatnego przewozu więcej niż dziewięciu osób włącznie z kierowcą,
- 2) 200 litrów, w przypadku paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku handlowego pojazdu samochodowego innego niż wymieniony w pkt 1,
- 3) 200 litrów paliwa przewożonego w standardowym zbiorniku pojemnika specjalnego przeznaczenia

chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.]

[Art. 51.

Organ celny, w drodze decyzji, określa kwotę należności wynikającą z długu celnego powstałego na podstawie art. 202-205, art. 210, art. 211 i art. 216 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, a także niezaksięgowaną kwotę należności wynikającą z długu celnego, gdy istnieją podstawy do jej zaksięgowania retrospektywnego na podstawie art. 220 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.]

<Art. 51.

Kwotę należności wynikającą z długu celnego:

- 1) powstałego na podstawie art. 202 – 205, 210, 211 i 216 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,
- 2) zaksięgowaną na podstawie art. 218 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,
- 3) niezaksięgowaną – w przypadkach, o których mowa w art. 220 ust. 2 lit. a i b Wspólnotowego Kodeksu Celnego

– organ celny określa w drodze decyzji.>

[Art. 52.

1. *Gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, uprawnionym do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, może być jedynie osoba mająca siedzibę we Wspólnocie i prowadząca działalność bankową lub ubezpieczeniową na obszarze stosowania niniejszej ustawy, ujęta w wykazie gwarantów.*
2. *Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz gwarantów, mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji zobowiązań wynikających z zabezpieczenia kwoty długu celnego.]*

<Art. 52.

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, jest osoba wpisana do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, zwanego dalej „wykazem”.
2. Do wykazu wpisuje się osobę, która:
 - 1) ma siedzibę we Wspólnocie;
 - 2) prowadzi na terytorium kraju działalność:
 - a) bankową albo
 - b) ubezpieczeniową;
 - 3) posiada uprawnienie do udzielania gwarancji;
 - 4) daje rękojmię prawidłowego wywiązywania się z zobowiązań wobec organów celnych.
3. Wykaz prowadzi i dokonuje w nim odpowiednich wpisów minister właściwy do spraw finansów publicznych.
4. Wpis do wykazu gwarantów następuje na pisemny wniosek zainteresowanej osoby, złożony do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, po uzyskaniu od Komisji Nadzoru Finansowego informacji:
 - 1) potwierdzającej spełnianie przez tę osobę:
 - a) warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1 – 3,
 - b) wymogów kapitałowych określonych przepisami prawa;
 - 2) o toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec tej osoby.
5. W przypadku instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), oraz zakładu ubezpieczeń, który wykonuje działalność na podstawie przepisów rozdziału 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.), Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 4, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
6. Wykaz składa się z dwóch części, w których wpisuje się:
 - 1) w części I – banki i instytucje kredytowe;
 - 2) w części II – zakłady ubezpieczeń.
7. Wpis do wykazu zawiera nazwę osoby oraz adres jej siedziby.
8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje decyzje o wpisie do wykazu, odmowie dokonania wpisu oraz skreśleniu z wykazu. Decyzje są przekazywane do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.
9. Komisja Nadzoru Finansowego jest zobowiązana niezwłocznie powiadamiać ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zmianach:
 - 1) dotyczących informacji, o których mowa w ust. 4;
 - 2) danych, o których mowa w ust. 7.
10. Z wykazu skreśla się osobę, jeżeli:
 - 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2;

- 2) nie wywiązuje się z zobowiązań wobec organów celnych;
- 3) złożyła wniosek o skreślenie z wykazu;
- 4) uległa likwidacji.

11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów komunikat o dokonaniu wpisu do wykazu, a także o zmianie wpisu lub skreśleniu osoby z wykazu.>

Art. 55.

Organ celny nie księguje i nie pobiera kwoty należności przywózowych:

[1) jeżeli suma kwot tych należności i należności podatkowych z tytułu importu towarów nie przekracza:

- a) w ruchu podróźnych - równowartości kwoty 1 euro,*
- b) w pozostałych przypadkach - równowartości kwoty 3 euro;]*

<1) jeżeli suma kwot tych należności i należności podatkowych z tytułu importu towarów nie przekracza równowartości kwoty 10 euro;>

2) jeżeli upłynął termin na powiadomienie dłużnika o kwocie należności.

Art. 57.

<1.> Za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się:

- 1) przy zapłacie gotówką - dzień wpłacenia kwoty należności w kasie urzędu celnego lub na rachunek organu celnego w banku, w placówce pocztowej, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej;
- 2) w obrocie bezgotówkowym - dzień obciążenia rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej na podstawie polecenia przelewu.

<2. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego dłużnika w banku lub instytucji kredytowej niemających siedziby lub oddziału w Rzeczypospolitej Polskiej za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się dzień obciążenia tego rachunku, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu celnego w terminie 5 kolejnych dni roboczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin dokonania zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu celnego.>

Art. 61.

[1. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, kwota należności może być zabezpieczona na majątku dłużnika przed terminem płatności, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że nie zostanie ona uiszczona.]

<1. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.>

2. Zabezpieczenia można dokonać również:

- 1) przed zaksięgowaniem kwoty należności;
- 2) w toku postępowania celnego lub kontroli celnej, przed wydaniem decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego.
3. Zabezpieczenie następuje w drodze decyzji. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, organ celny określa w decyzji o zabezpieczeniu przybliżoną kwotę należności w oparciu o dane dotyczące podstawy ustalenia wysokości tej kwoty.
- [4. Na podstawie decyzji o zabezpieczeniu następuje tymczasowe zajęcie majątku do czasu wydania zarządzenia zabezpieczenia na podstawie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.]*
5. W postępowaniu zabezpieczającym nie stosuje się przepisów art. 165 § 2 i art. 200 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.).

[Art. 62.

- 1. Zabezpieczenie, o którym mowa w art. 61, następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.*
- 2. Tymczasowe zajęcie, o którym mowa w art. 61 ust. 4, jest skuteczne pod warunkiem wydania zarządzenia zabezpieczenia w terminie 3 dni od dnia wydania decyzji o zabezpieczeniu.]*

Art. 63.

1. Decyzja o zabezpieczeniu, o której mowa w art. 61, wygasa po upływie 10 dni od dnia powiadomienia dłużnika o wysokości zaksięgowanej kwoty należności.
- [2. Wygaśnięcie decyzji o zabezpieczeniu nie narusza zarządzenia zabezpieczenia wydanego na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.]*

<Art. 63a.

- 1. W przypadku stwierdzenia nieważności decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego lub uchylenia tej decyzji i przekazania sprawy do rozpatrzenia właściwemu organowi celnemu, kwota należności uiszczonych na podstawie decyzji określającej tę kwotę staje się zabezpieczeniem kwoty wynikającej z długu celnego w dniu następującym po dniu doręczenia decyzji o stwierdzeniu nieważności lub uchyleniu przez organ celny lub po dniu doręczenia organowi celnemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność lub uchylającego tę decyzję, wraz ze stwierdzeniem jego prawomocności.**
- 2. Jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia, o którym mowa w ust. 1, zostanie wydana nowa decyzja w tej sprawie, to:**
 - 1) różnica pomiędzy zabezpieczeniem, o którym mowa w ust. 1, a kwotą wynikającą z nowej decyzji, jako nadwyżka zabezpieczenia, podlega zwolnieniu;**
 - 2) pozostała część zabezpieczenia jest zaliczana na poczet należności wynikających z nowej decyzji.**
- 3. W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 2, zabezpieczenie kwoty wynikającej z długu celnego podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.>**

[Art. 64.

1. *Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła długu celnego, towar, na którym ciąży należność, może być przez organ celny zajęty w celu zabezpieczenia kwoty należności, do czasu ich uiszczenia. W tym przypadku stosuje się przepisy art. 30 ust. 2-4.*
2. *Jeżeli nie zostanie uiszczona kwota należności za towar, o którym mowa w ust. 1, może on zostać sprzedany przez organ celny w celu pokrycia ciężącej na nim kwoty należności. Przepis art. 33 stosuje się odpowiednio.]*

Art. 65.

1. Termin, o którym mowa w art. 222 ust. 1 lit. a Wspólnotowego Kodeksu Celnego, wynosi 10 dni.
2. Jeżeli kwota należności nie została uiszczona w terminie, organ celny pokrywa ją ze złożonego zabezpieczenia.
3. Od kwot należności nieuiszczonych w terminie pobiera się odsetki.
- [4. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202-205 oraz art. 210 i art. 211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pobiera się odsetki liczone od dnia jego powstania.*
5. *Organ celny pobiera odsetki w przypadku, gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, z wyjątkiem, gdy dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych spowodowane było okolicznościami niewynikającymi z jego zaniedbania lub świadomego działania. Odsetki pobierane są od dnia powstania długu celnego od kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą należną a kwotą pobraną.*
6. *Odsetki, o których mowa w ust. 3-5, pobiera się według zasad i w wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.]*
- <4. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202 – 205 oraz art. 210 i 211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pobiera się odsetki liczone od dnia następującego po dniu jego powstania do dnia powiadomienia o kwocie należności wynikającej z tego długu.**
5. **Organ celny pobiera odsetki, w przypadku gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych, podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, chyba że dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych było spowodowane okolicznościami niewynikającymi z jego zaniedbania lub świadomego działania. Odsetki pobierane są od niezaksięgowanej i niepobranej na podstawie zgłoszenia celnego kwoty należności wynikającej z długu celnego, od dnia następującego po dniu powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tej kwocie.**
6. **Odsetki, o których mowa w ust. 3 – 5, pobiera się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.>**
7. Kwota należności można dochodzić w terminie 5 lat, licząc od dnia, w którym zostały zaksięgowane.

8. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje przerwany wskutek zastosowania środka egzekucyjnego, o którym dłużnik został zawiadomiony. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu, w którym zakończono postępowanie egzekucyjne.
9. Kolejne wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie przerywa biegu terminu przedawnienia.
10. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje zawieszony z dniem:
 - 1) wszczęcia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
 - 2) wniesienia skargi do sądu administracyjnego.
11. Termin przedawnienia biegnie dalej od dnia następującego po dniu:
 - 1) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
 - 2) doręczenia organowi celnemu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego.

Art. 67.

1. Od zwracanych należności organ celny płaci odsetki, gdy niewłaściwe ustalenie kwoty należności było wynikiem błędu organu celnego, a dłużnik w żaden sposób nie przyczynił się do powstania tego błędu. W takim przypadku odsetki oblicza się od dnia zapłaty należności podlegających zwrotowi oraz według zasad i w wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.
2. W przypadku gdy decyzja o zwrocie należności nie zostanie wykonana w terminie 3 miesięcy od dnia jej wydania, odsetki, które podlegają wypłacie, są obliczane od dnia następującego po dniu upływu tego terminu oraz według zasad i w wysokości określonej w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy wypłata odsetek następuje na podstawie ust. 1.
- <4. Od ceł antydumpingowych zwracanych na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. Urz. UE L 56 z 06.03.1996, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 10, str. 45, z późn. zm.), organ celny płaci odsetki, jeżeli decyzja Komisji Europejskiej nie zostanie wykonana w terminie, o którym mowa w ostatnim zdaniu art. 11 ust. 8 tego rozporządzenia.**
- 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, odsetki oblicza się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.>**

<Art. 67a.

Do zaokrąglania podstaw naliczania należności przywózowych i wywózowych, kwoty tych należności oraz odsetek stosuje się odpowiednio art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.>

Art. 68.

Kwota należności podlegających zwrotowi może zostać zaliczona na zaległe lub bieżące zobowiązania dłużnika wobec organu celnego.

<Art. 68a.

1. Kwotę udziału państwa członkowskiego we wpływach z cła, w przypadku stosowania pojedynczego pozwolenia, o którym mowa w art. 1 pkt 13 tiret pierwsze i drugie Rozporządzenia Wykonawczego, ustala się zgodnie z porozumieniem zawartym przez Rzeczpospolitą Polską z państwem członkowskim w sprawie realizacji pojedynczych pozwoleń.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli Rzeczpospolita Polska jest państwem wydającym pozwolenie, wartość kwoty udziału przypadająca drugiemu państwu członkowskiemu nie może przekroczyć 50% kwoty kosztów poboru należności celnych.
3. Środki finansowe stanowiące koszty poboru należności, które na podstawie odrębnych przepisów pobierają urzędy celne, są przekazywane jako udział państwa członkowskiego w terminie określonym w porozumieniu, o którym mowa w ust. 1.>

Art. 70.

[1. Dyrektor izby celnej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 76, art. 94 ust. 2 lit. b i ust. 4, art. 100, art. 167 ust. 3, art. 172 ust. 2 i 3, art. 191, art. 224 i art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
- 2) art. 292 ust. 5, art. 313b, art. 324a, art. 324d, art. 324e, art. 372 ust. 1 lit. a, e, f i h, art. 403 ust. 1, art. 500 i art. 804 Rozporządzenia Wykonawczego;
- 3) art. 18, art. 31 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 32 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 34, art. 64 ust. 2 i art. 65 ust. 2 ustawy.]

<1. Dyrektor izby celnej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 5a, art. 76 – z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 278 ust. 3 lit. c Rozporządzenia Wykonawczego, art. 94 ust. 2 lit. b i ust. 4, art. 167 ust. 3, art. 172, art. 191, art. 224 i art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
 - 2) art. 14a, art. 14l, art. 14m, art. 253h, art. 292 ust. 5, art. 313b, art. 324a, art. 324d, art. 324e, art. 372 ust. 1 lit. a, d, e i g, art. 403 ust. 1, art. 454a, art. 500 i art. 804 Rozporządzenia Wykonawczego;
 - 3) art. 18 – z wyjątkiem wyznaczenia lub uznania miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, i art. 65 ust. 2.>
2. Dyrektor lub dyrektorzy izb celnych wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych są właściwi w sprawach dotyczących:
- 1) pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;
 - 2) wiążącej informacji taryfowej i wiążącej informacji o pochodzeniu towaru;
 - 3) prowadzenia listy agentów celnych oraz wydawania decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego;

- 4) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, wyznaczy dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby celnej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, może wyznaczyć dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw innych niż określone w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby celnej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

Art. 90.

Organ celny może, w drodze postanowienia, połączyć toczące się przed nim oddzielne sprawy, w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli dotyczą tej samej osoby i są ze sobą w związku.

<Art. 90a.

- 1. Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie na jej wniosek lub za jej zgodą uchylona lub zmieniona przez organ celny, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes strony.**
- 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ celny wydaje decyzję w sprawie uchylenia lub zmiany dotychczasowej decyzji.>**

Art. 92.

1. Organ celny pobiera opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz towarów, w przypadku gdy:
- 1) badanie lub analiza zostaną przeprowadzone na żądanie osoby;
 - 2) rozpatrzenie wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub wiążącej informacji o pochodzeniu towaru wymaga przeprowadzenia badania lub analizy;
 - 3) osoba będąca do tego zobowiązana nie podała danych dotyczących rodzaju, wartości, właściwości towaru lub innych informacji niezbędnych do wydania rozstrzygnięcia i pomimo wezwania nie uzupełniła tych danych w wyznaczonym przez organ celny terminie;
 - 4) podane przez osobę dane dotyczące towarów były nieprawdziwe lub nieprawidłowe.
2. Osoba, na wezwanie organu celnego, obowiązana jest do uiszczenia zaliczki w określonej wysokości na pokrycie opłat za badania lub analizy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w wyznaczonym terminie organ celny wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia.
- [3. Kwota opłat i termin jej uiszczenia są ustalane przez organ celny, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.]*
- <3. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.>**
-

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, ryczałtowe stawki opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne. Określając stawki opłat, należy uwzględnić rodzaj przeprowadzanych badań lub analiz, stopień ich skomplikowania i pracochłonność.

Art. 93.

1. Organ celny pobiera opłaty, stanowiące dochody budżetu państwa, za:
 - 1) przechowanie towarów w depozycie lub w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny;
 - 2) wykonywanie na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celny lub poza czasem pracy urzędu celnego.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust. 1, uwzględniając charakter czynności, za które opłaty te są pobierane.

<Art. 93a.

1. Kwota opłat, o których mowa w art. 92 i 93, jest ustalana przez organ celny w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.
2. Doręczenie postanowienia, o którym mowa w ust. 1, nie może nastąpić po upływie 3 lat, licząc od dnia zakończenia czynności, za dokonanie których pobierane są opłaty.
3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, w odniesieniu do zabezpieczania i poboru opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zabezpieczania i poboru należności przywozowych.

Art. 93b.

1. Opłaty podlegają odpowiednio zwrotowi lub umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili ich uiszczenia lub ustalenia, kwota tych opłat była nienależna.
2. Opłaty nie podlegają zwrotowi lub umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do uiszczenia lub ustalenia opłat nienależnych, są wynikiem świadomego działania osoby zobowiązanej.
3. Opłaty są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem roku od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w art. 93a ust. 1.
4. W sprawie zwrotu lub umorzenia opłat w całości lub części organ celny orzeka w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.
5. W zakresie nieuregulowanym w ust. 3 i 4, w odniesieniu do zwrotu lub umorzenia opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zwrotu lub umorzenia należności przywozowych.>

Art. 101.

1. Na osobę zobowiązaną, która pomimo trzykrotnego pisemnego upomnienia, o którym mowa w art. 100 ust. 1, za okres sprawozdawczy:
 - 1) nie dokonała zgłoszenia INTRASTAT lub
 - 2) nie dokonała korekty złożonego uprzednio zgłoszenia INTRASTAT- organ celny może nałożyć karę pieniężną w wysokości 3.000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, organ celny nakłada w drodze decyzji.

[3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 10 dni od dnia doręczenia decyzji.]

<3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.>

4. Karę pieniężną uiszcza się gotówką w kasie urzędu celnego lub przekazuje na rachunek bankowy właściwego organu celnego.

5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

6. Do dochodzenia kary pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 65 ust. 7-11.

USTAWA z dnia 10 września 1999 r. – KODEKS KARNY SKARBOWY (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.)

Art. 29.

Przepadek przedmiotów obejmuje:

1) przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego;

2) narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego;

3) opakowanie oraz przedmiot połączony z przedmiotem przestępstwa skarbowego w taki sposób, że nie można dokonać ich rozłączenia bez uszkodzenia któregoś z tych przedmiotów;

[4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.]

<4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione.>

Art. 30.

§ 1. Sąd może orzec przepadek przedmiotów tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka, jeżeli kodeks tak stanowi.

[§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 58 § 2 i 3, art. 59 § 1-3, art. 63 § 1-4, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 przepadek obejmuje przedmioty określone w art. 29 pkt 1-3, przy czym podrobiony lub przerobiony znak urzędowy określony w art. 59 § 1 i 2 należy usunąć, chociażby to miało być połączone ze zniszczeniem przedmiotu.]

<§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 63 § 1 – 4, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1 – 3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 – 3.>

- § 3. W wypadkach określonych w art. 86 § 1-3, art. 87 § 1-3, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 oraz art. 91 § 1 i 3 orzeka się przepadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 1 lub 2, a także można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 3.
- § 4. W wypadku określonym w art. 106d § 1 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów, określonych w art. 29 pkt 1-3.
- § 4a. (uchylony).
- § 5. W wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 orzeka się przepadek dokumentu lub urządzenia do gry losowej, gry na automacie, gry na automacie o niskich wygranych lub zakładu wzajemnego oraz wygranych, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środków uzyskanych ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Przepis stosuje się odpowiednio także w wypadkach określonych w art. 107a § 1, art. 109 i art. 110.
- § 6. W wypadkach określonych w § 2-4 orzeka się przepadek przedmiotów, o których mowa w art. 29 pkt 4.

Art. 31.

[§ 1. Przedmioty określone w art. 29 pkt 1, 3 i 4 podlegają przypadkowi, chociażby nie były własnością sprawcy.]

<§ 1. Sąd może orzec albo orzeka przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1, 3 i 4 w wypadkach przewidzianych w kodeksie, także wówczas, gdy przedmioty te nie są własnością sprawcy.>

- § 1a. Sąd może orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 2, niebędących własnością sprawcy, jeżeli ich właściciel lub inna osoba uprawniona na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywała albo mogła przewidzieć, że mogą one służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego.
- § 2. Przepadku przedmiotów nie orzeka się, jeżeli są własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał je w drodze czynu zabronionego jako przestępstwo lub wykroczenie.
- § 3. Przepadku przedmiotów nie orzeka się także, jeżeli:
- 1) orzeczenie jego byłoby niewspółmierne do wagi popełnionego przestępstwa skarbowego;
 - 2) uiszczono należność publicznoprawną dotyczącą przedmiotów zagrożonych przypadkiem, chyba że należność ta jest niewspółmiernie niska do kwoty równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów albo przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4 lub które zostały specjalnie przysposobione do popełnienia czynu zabronionego.
- § 4. Przedmioty objęte przypadkiem przechodzą na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.
- § 5. Sąd, orzekając przepadek przedmiotów, w szczególności napojów alkoholowych, kosmetyków lub produktów leczniczych, może zarządzić ich zniszczenie w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych przedmiotów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub gdy przedmioty te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu w kraju określonym w odrębnych przepisach.

- § 6. Sąd, orzekając przepadek wyrobów tytoniowych, jednocześnie zarządza ich zniszczenie.
§ 7. Koszty zniszczenia przedmiotów, których przepadek orzeczono, ponosi sprawca czynu zabronionego.

Art. 47.

- § 1. Karą za wykroczenia skarbowe jest kara grzywny określona kwotowo.
§ 2. Środkami karnymi są:
1) dobrowolne poddanie się odpowiedzialności;
2) przepadek przedmiotów;
3) ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów.
§ 3. Do środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów stosuje się odpowiednio art. 31 § 4 i art. 32.
[§ 4. *Przepadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Przepadek przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego można orzec także, jeżeli nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego.]*
<§ 4. **Przepadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.**>

[Art. 49.

- § 1. *Do przepadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego przedmiot określony w art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie.*
§ 2. *W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 58 § 4, art. 59 § 4, art. 63 § 5, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2 oraz art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3 przepadek obejmuje przedmioty określone w § 1.*
§ 2a. *W wypadkach określonych w art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3 oraz w art. 91 § 4 w związku z art. 91 § 1 orzeka się przepadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 1 lub 2, a także można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 3.*
§ 3. *W wypadku określonym w art. 65 § 4 i art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w § 1, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie.*
§ 4. *W wypadku określonym w art. 106d § 2 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów określonych w § 1.*
§ 5. *W wypadkach określonych w art. 107 § 4 oraz w art. 107a § 2 stosuje się odpowiednio przepis art. 30 § 5.]*

<Art. 49.

- § 1. **Do przepadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego**

przedmiot określony w art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie.

- § 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 56 § 3, art. 63 § 5, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2, art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3, art. 107 § 4 oraz art. 107a § 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1.
- § 3. W wypadkach określonych w art. 65 § 4 oraz art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie.
- § 4. W wypadku określonym w art. 106d § 2 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów określonych w § 1.>

Art. 137.

§ 1. W postępowaniu mandatowym, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, karę grzywny w drodze mandatu karnego nałożyć można jedynie, gdy osoba sprawcy i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości, a nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż ta, która jest określona w art. 48 § 2.

§ 2. Postępowania mandatowe nie stosuje się, jeżeli:

- 1) w związku z wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, chyba że do chwili przyjęcia mandatu karnego wymagalna należność została w całości uiszczona;
- 2) zachodzi zbieg przepisów określony w art. 7 § 1, a ten sam czyn sprawcy wykroczenia skarbowego wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa skarbowego;
- 3) zgłoszono interwencję co do przedmiotu podlegającego przepadkowi.

<4) za wykroczenie skarbowe należałoby orzec przepadek przedmiotów.>

[§ 3. *Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu, a jeżeli za wykroczenie skarbowe przewidziane jest obowiązkowe orzeczenie przepadku przedmiotów - także zgody na ich przepadek; zgodę tę odnotowuje się w protokole przesłuchania lub na dokumencie mandatu karnego.]*

<§ 3. Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu; zgodę tę odnotowuje się na dokumencie mandatu karnego.>

§ 4. Upoważniony organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel, wymierzając karę grzywny w drodze mandatu karnego, obowiązany jest określić wykroczenie skarbowe zarzucane sprawcy oraz pouczyć go o warunkach dopuszczalności postępowania mandatowego, a zwłaszcza o skutkach prawnych braku zgody, o której mowa w § 3.

Art. 138.

§ 1. W postępowaniu mandatowym można nałożyć karę grzywny w drodze mandatu karnego:

- 1) wydanego ukaranemu po uiszczeniu kary grzywny bezpośrednio upoważnionemu podmiotowi, który ją nałożył;
 - 2) kredytowanego, wydawanego za potwierdzeniem odbioru ukaranemu.
- § 2. Mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 1, może być nałożona kara grzywny jedynie na osobę czasowo tylko przebywającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub niemającą stałego miejsca zamieszkania lub stałego miejsca pobytu.
- § 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do osób stale przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które czasowo opuszczają to terytorium.
- § 4. Mandat karny, o którym mowa w § 1 pkt 1, staje się prawomocny z chwilą uiszczenia kary grzywny upoważnionemu podmiotowi, który ją nałożył, zaś mandat karny kredytowany - z chwilą pokwitowania jego odbioru przez ukaranego.
- § 5. Mandat karny kredytowany powinien zawierać pouczenie o obowiązku uiszczenia nałożonej kary grzywny w terminie 7 dni od daty przyjęcia mandatu oraz o skutkach jej nieuiszczenia w tym terminie.
- [§ 6. *Po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego organ postępowania przygotowawczego, w razie istnienia podstaw określonych w art. 47 § 4, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.*]